

blive refunderet henholdsvis 26 000 Kr. og 101 000 Kr., vil den endelige Merudgift, der for Bykommunernes Vedkommende som Følge af Understøttelse til Tilflyttere fra Landet — hvis det foran skitserede Lovforslag blev gennemført — kunde blive Spørgsmaal om at føre tilbage paa Sognekommunerne, for det nævnte Regnskabsaar komme til at ligge indenfor et Maksimum af 121 000 Kr. for Københavns Vedkommende og 73 000 Kr. for Provinsbyernes Vedkommende.

Resultatet af de foretagne Undersøgelser viser saaledes, at der for de paagældende Grupper af Tilflytningskommuner kun er Tale om forholdsvis smaa Beløb, som der vilde kunne være Spørgsmaal om at overføre paa tidligere Opholdskommuner.

Principielt maa Udvalget være af den Anskuelse, at de nugældende Regler i Forsorgslovens § 60, Nr. 5, i sig selv er rigtige, og at der derfor skal foreligge særlige Forhold, for at en Ændring i disse Regler kan være begrundet, og da saadanne særlige Forhold efter det oplyste ikke foreligger, maa Udvalget forsaavidt komme til det Resultat, at der ikke er tilstrækkeligt Grundlag for at gennemføre et Forslag som foran beskrevet. Et Medlem af Udvalget (Amtmand Topsøe) har særlig gjort gældende, at det foran omhandlede Forslag til Ændring i Forsorgslovens § 60, Nr. 5, vil medføre en forøget Administration, idet der vil fremkomme mange Vanskeligheder med Hensyn til at udfinde den retlige Opholdskommune i de Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om at paalægge en Kommune Opholdskommuneforpligtelsen paa Grund af, at paagældende Person det sidste Aar har haft mindst 3 Maaneders uafbrudt Ophold i vedkommende Kommune, ligesom der i det hele vil kunne opstaa betydelige Tvivlsspørgsmaal med Hensyn til at fastlægge Opholdskommuneforpligtelsen, naar der aabnes Mulighed for at føre denne tilbage i en saadan Grad, som Forslaget giver Udtryk for. Endvidere har Amtmanden peget paa, at der altid ligger en Fare i, at den Kommune, der udbetaler Understøttelsen, ikke selv vil komme til at bære nogen Del af Udgifterne, idet Incitamentet for den udbetalende Kommune til at udvise Sparsommelighed mangler, og at man maa have dette for Øje ved Overvejelserne om at udvide Reglerne om Adgangen til Opholdskommunerefusion.

Skønt der efter det af Udvalget indhentede Materiale saaledes ikke synes at foreligge vægtige Grunde for at foretage en Ændring i de nugældende Opholdskommuneregler, har Købstadforeningens Repræsentant i Udvalget dog ment, at der burde tages Hensyn til de paa Købstadforeningens nævnte Møde af 2. Marts 1935 fremsatte Krav, idet der, selvom Tilflytterspørgsmaalet ikke spillede den Rolle, som man i sin Tid gik ud fra, dog senere vilde kunne opstaa en Situation, hvor Flytningerne fra Land til By vilde tage til i Omfang. Hertil kommer, at der ogsaa under de nuværende Forhold er visse Kommuner, hvor Flytningerne virker trykkende.

Udvalgets øvrige Repræsentanter har ikke villet stille sig afvisende overfor dette Synspunkt, men samtlige Udvalgets Medlemmer er dog enedes om ikke for Tiden at foreslaa saa omfattende Ændringer foretaget som antydtes i det fornævnte Udkast til Ændringer i Forsorgslovens §§ 60 og 61. I denne Forbindelse har Udvalget ogsaa haft Opmærksomheden henvendt paa Bestemmelsen i Socialministeriets Cirkulære af 27. Marts 1934, Afsnit I. B. in fine, hvorefter der, naar en trængende Person flytter fra en Kommune med lavere Maksimalsats til en Kommune med højere Sats, f. Eks. fra en Landkommune til en Bykommune, i det første Aar efter Tilflytningen gælder samme Maksimum for Kommunehjælp til Tilflytteren som i den fraflyttede Kommune, medmindre paagældende har haft rimelig Grund til at foretage Flytningen. Denne Bestemmelse maa i nogen Grad antages at modvirke Flytninger fra Land til By i den Hensigt at kunne opnaa mere Hjælp. Man har herefter ment at kunne lade den Del af Forslaget udgaa, hvorefter der kunde blive Spørgsmaal om at føre Opholdskommuneforpligtelsen tilbage uden Hensyn til, om der er ydet Hjælp i Fraflytningskommunen, men er enedes om at foreslaa, at 6 Ugers-Grænsen i § 60, Nr. 5, udvides til 3 Maaneder.